

Ki fontos nekünk igazán?

2007. February 13.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 02. 04.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a János evangéliuma 12. részéből, a 12. résznek a 37-től a 43-ig terjedő verseiből:

Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amely így hangzik: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?” Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás ezt is mondta: „Megvakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy szemükkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és őrála szólt. Mindazáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallottak színt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőségét, mint az Isten dicsőségét.

Kedves Testvéreim! Amikor Jézus itt járt ebben a világban, nyilvánvalóan szólt az Őt körülvevő tömeghez, mégis milyen érdekes, hogy János evangéliuma tanúságát teszi annak, hogy a tömeg nagy része nem értette meg Őt. A többség már akkor is kemény szívű volt, a többség már akkor is vak volt arra, hogy észrevegye az Isten igazságát. Hogy miért is volt vak, és miért is volt kemény szívű? Ézsaiás próféta úgy indokolja ezt, még évszázadokkal előtte, egy a Messiásról szóló diokléciájában, hogy hát az Isten megkeményíti a szívét a népnek. Igen ám, de akkor felmerülhetne a kérdés: Vajon gonosz az Isten? És azért keményíti meg a nép szívét, hogy ne is tudja – még ha akarná se – elfogadni a Krisztust? Vajon szándékosan az Isten valakit is elzárna a kegyelemtől, az örök élethez vezető úttól? Kedves Testvéreim, bizonyos szempontból igen. És ez a bizonyos szempont nem volt akkoriban más, minthogy Jézusnak meg kellett halnia. Mert ha ezek az emberek megtérnek, ha ezek az emberek elfogadják Őt, akkor nem feszítik keresztre, s ha nincs kereszthalál, akkor nekünk most nincs üdvösségünk. Ezért akkor és ott az emberek szíve kemény maradt. És nem láttak, és nem akarták észrevenni az igazságot.

De milyen érdekes, hogy ebben a nagy tömegben, az akkori vezetők körében, akik Jézus sorsáról döntöttek, azért voltak szép számmal olyanok is, akik tudták, hogy Jézus az Isten Fia, hittek Benne, hittek Neki, tudták, hogy Jézus szava hordozza az igazságot. Igen ám, de ezek az emberek sem szólaltak meg. Nem tudjuk, hányan voltak, hiszen nem mertek előállni a véleményükkel, nem merték megvallani a hitüket, mert féltek, hogy kizárják őket a zsinagógából. Nem tudom, kedves Testvéreim, valaha belegendoltatok-e abba, hogy micsoda szörnyű korszak lehet az, ahol az ember nem mondhatja ki a véleményét, micsoda borzasztó dolog az, hogyha én tudom, mi az igazság és nem mondhatom el. Milyen szörnyű kor az, hogyha tudom, hogy ki az Isten, hol van az Isten, és nem tehetek vallást róla, mert attól kell félnem, hogy kizárnak egy közösségből, és vagy az egzisztenciámat vagy a társadalomban betöltött helyemet vagy akár az életemet fogják fenyegetni. Kedves Testvéreim, borzasztó kor és borzasztó emberek lehettek ezek. Mert micsoda kegyetlenség, micsoda meg nem értés, micsoda hatalomvágy kell ahhoz, hogy embereket, akik nem tesznek mást, csak elmondják a véleményüket, megfélemlítsük, hogy övelük szemben kilátásba helyezzünk akár erőszakot vagy meg is tegyük mindezt. Nem véletlen, féltek a farizeusok. Nem véletlen, féltették azt, amit apáiktól örökölték és nem mertek megszólni. Borzasztó kor volt. Senki nem kívánja azt, hogy egy ilyenben kelljen élnie. S nekünk, akik most hirdethetjük azt, hogy minden szabad, hiszen szabadság van, hiszen a véleményünket nem korlátozhatja senki, ott és akkor mondhatjuk – vagy talán csak mondhatnánk – el; szembe kell nézni a ténnyel, hogy egy ilyen korban élünk, Jézus kora akár az itt és most is lehetne. Hiszen azok az emberek, akik nem szeretnék mást csak egy keresztyén országot, akik Isten törvényeinek földi megvalósítását akarják ma, ugyanígy meg vannak félemlítve, ugyanígy hallgatnak, nem merik felvállalni a véleményüket, vagy ha felvállalják, akkor tartaniuk kell attól, hogy kizárják őket azokból a közösségekből, amelyek számukra igazán fontosak.

Persze, kedves Testvéreim, fel kell tennünk, mik is az igazán fontos közösségek ebben a világban? Minden embernek, ezeknek a zsidó vezetőknek, farizeusoknak és írástudóknak is föl kellett tenniük ezt a kérdést önmaguknak. Ki fontos nekik igazán? Akkor és ott nem szóltak, nem vallottak színt, hiszen féltek, hogy kiközösíti őket a vezető elit, a vezető társadalom. De kedves Testvéreim, mi, akik tudjuk, hogy hogyan folytatódott Jézus élete, nem nézhetünk csupán úgy erre a pillanatra az Igének, a Bibliának, minthogyha itt ezzel vége is lenne mindennek, hiszen mi tudjuk azt, hogy Jézus, amikor befejezte tanítását ebben a világban, akkor meghalt, akkor feláldozta az életét. Beteljesítette Ézsaiás próféciáit, sőt visszajött ebbe a világba, testben újra megmutatkozott, majd ez első Pünkösdkor kiáradt a Lelke.

És kedves Testvéreim, engedjétek meg, hogy most egy összefüggést teremtsék a fejünkben és a szívünkben az első Pünkösöd és e történet között. Hiszen gondoljatok bele, ez a történet nem más, mint a magvetés története. Jézus hirdeti az Isten Igéjét, Jézus bizonyosságot tesz az igazságról, és a mag behullik az emberek szívébe. Megtelepszik a mag még a vezetőknek, még a farizeusoknak, az írástudóknak, a hatalom élvezőinek a szívében is. S bár még nem mernek mit mondani, bár még csak csírácska, még apró magocska csak, ami az ő szívükben van, de már érzik általa, hogy Krisztusnak és az Ő követőinek igaza van, hogy ezt a világot Krisztusképűre kellene formálni és minden más csak rossz lehet. Kedves Testvéreim, ráéreznek, és talán pont ezért alakul az első Pünkösdön 3000 fős gyülekezet Jeruzsálemben, mert abban a gyülekezetben ott van Nikodémus, abban a gyülekezetben ott van Arimátriai József, ott vannak azok, akik egymás után, ahogy a szívükben túlcserdül az Isten szeretete, egyre-másra vallják meg a hitüket és állnak oda a keresztyénység mellé. Az ő életük, az ő hitvallásuk kezd nyilvánvaló lenni mindenki számára. És kedves Testvéreim, a történelem igazolja Krisztust, a Bibliában mi magunk is láthatjuk, hogy amikor ezek az apró magok, ezek az elvetett Igék szárba szökkennek, akkor egy óriási forradalom lett belőle. Hiszen az első Pünkösöd nem más, mint egy vallási értelemben vett forradalom. Hiszen azok, akik egész odáig bujkáltak, akiket elnyomtak, akik nem mertek megszólalni,

azok egyszer csak kiléptek a világ elé, és el kezdték hirdetni az igazságot. Sőt, sikeresek is voltak az igazság hirdetésében. Sőt, elérték az igazsággal a céljukat, hiszen 3000-en lettek egyik pillanatról a másikra, egyik órától a másikra szinte. Mert azok, akik félték, amikor meghallották a tizenkét apostolnak a hívó szavát, amikor meglátták, hogy a tizenkettő, a nép vezetői, a Krisztust körülvevők többé nem rettegnek, akkor egyszer csak ők maguk is bátrak tudtak lenni.

Tudjátok, hogyha végignézzük a világtörténelmen, többször is megisméltődött ez a dolog. Megisméltődött akkor, amikor a földalatti katakombákban, Rómában Krisztust tisztelő gyülekezetek egyik pillanatról a másikra feljöttek a föld fölé, és Jézus után 300 esztendővel, egyszer csak államvallás lett Rómában a kereszténység. Ugyanez fordult elő akkor, amikor a reformáció alkalmával, azok a hitvallók, akik egészen odáig félték megvallani a Krisztusba vetett hitüket, amíg Luther igazsága felszínre nem tört, hogy egyedül a Krisztus, egyedül az Írás az, akiben üdvösségünk lehet. Gondoljatok csak bele! Vallási forradalom. Az igazság előretörése. Olyan ez Testvéreim, mint amikor egy hordóba bezárva forr a must, ami be van dugva, készül a bor, az Istennek, az életnek nedűje. Forrong a belseje annak a hordónak, és egyszer csak, ha nincs szele, kilöki a dugót és szétárad az egész világba. Szétárad az emberek lelkéből, szétárad az egyházból, mint ahogy szétáradt ezekből az emberekből is, akik kezdetben még félték. Úgy gondolom Testvéreim, hogy a történelem ismétli önmagát, ez egy óriási szerencse a mi számunkra is, hiszen ez a mi reménységünk. Hogy amikor úgy érezzük, kevesen vagyunk hitvallók, hogy elfogynak a Krisztusról bizonyosságot tevők, amikor úgy gondoljuk, hogy a vezetők között nincsenek elegendő bátor emberek, akik föl mernék vállalni a keresztyén etikát, a Krisztusi ország építését, a Krisztusnak tetsző élet életérbe hozását, akkor bízhatunk abban, hogy de-de az Isten magja elvetetett közöttük is, csak talán még nem ért el az ideje, csak talán még nem jött el a pillanat, amikor az ő szívükben is az embereknek tetszeni vágyást legyőzi az Isten ügyének mindenek feletti szolgálata. Mert kedves Testvéreim, ennek a világnak, amelyben élünk a legnagyobb rákfenéje, hogy többre becsüljük az emberek az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét. Igen, ragaszkodik a hatalmához, a pozíciójához, a pénzéhez az ember. Egészen addig, míg rá nem jön, hogy a hatalma, a pénze, a pozíciója hit nélkül, Isten nélkül semmit sem ér. És ilyenkor történtek a világtörténelemben azok a pillanatok, amikor kirobbantak a forradalmak, amikor kirobbantak az emberekből a hitvallások a jobbítani vágyás szándékával, amikor kitört a reformáció, a 48-as szabadságharc, vagy '56. és hiszem, hogy ki fog még törni a lelkekben egy új forradalom most is, csak meg kell várni az idejét, hogy a Krisztus Igéje beérjen az emberi szívekben. Kedves Testvéreim, ez a mi biztatásunk, a mi reménységünk, a mi hitünk. Hogyha mi elvégezzük a magunk munkáját, szórjuk a magot, akkor bárhol is éljenek az emberek, az ő szívükben az Isten hagyja előbb-utóbb kicsírázni azt. S ha kicsírázik a mag, akkor eljőhet minden ember életében az a pillanat, amit Ady Endre így fogalmazott meg: „És megvakultak hiú szemeim, meghalt ifjúságom, de őt, a fényes nagyszerűt mindörökké látom.” Én hiszem, amikor eljön ez a pillanat, akkor nekünk – keresztyéneknek –, akik most talán magányos harcosoknak érezzük magunkat, mindannyiunknak öröme fog szolgálni, hogy a Krisztus ügye nem csupán felbukkant, de újra győzedelmeskedni fog itt, Magyarországon, Európában, és a világon mindenütt, hiszen a történelem csak ismétli önmagát, valaki előttünk már eljátszotta azt a szerepet a történelemben, amit most miránk osztott ki az Úristen, nekünk nem kell mást tennünk, csak hűséges szívvel, őszinte hittel figyelni Isten Igéjére, bízni az Ő evangéliumában, s várni az új, a következő ébredéseket. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy vigasztalást vagy számunkra a Te Igédben. Vigasztalás és öröme annak, hogy újra meg újra ébredések érkeznek el a világtörténelemben, s az elfojtott hit, amikor felszínre tör, hegyeket tud megmozgatni. Urunk és Istenünk add, hogy mi ne csak egyszerűen szemlélő, de munkásai is lehessünk a Te ügyednek e világban. S engedd, hogy láthassuk, érthessük saját munkánk jelentőségét, saját hitünk értelmét, tudjunk valóban a Te szent Fiadért áldozatos életet élni. Mindenség Istene, erősíts minket napról napra és hagyd, hogy hitünkől fakadó cselekedeteink által hirdetessék a Krisztus evangéliuma, s mi tudjunk mindannyian bölcsen, tiszta szívvel és őszinte hittel imádkozni úgy, ahogy a Te szeretett Fiad tanított minket, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.